

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

28. ledna 2015*

„Hospodářská soutěž — Správní řízení — Evropský trh s peroxidem vodíku a perboritanem — Zveřejnění rozhodnutí konstatujícího porušení článku 81 ES — Zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení s informacemi poskytnutými Komisi na základě oznámení o spolupráci — Povinnost uvést odůvodnění — Důvěrnost — Profesní tajemství — Legitimní očekávání“

Ve věci T-345/12,

Akzo Nobel NV, se sídlem v Amsterdamu (Nizozemsko),

Akzo Chemicals Holding AB, se sídlem v Nacka (Švédsko),

Eka Chemicals AB, se sídlem v Bohus (Švédsko),

zastoupené C. Swaakem a R. Wesselingem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené C. Giolitem, M. Kellerbauerem a G. Meessenem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims (CDC Hydrogene Peroxide) se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupenou T. Funkem, advokátem,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C(2012) 3533 final ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společnostmi Akzo Nobel, Akzo Chemicals Holding a Eka Chemicals na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Evropské komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže 2011/695 (Věc COMP/F/C.38.620 – Peroxid vodíku a perboritan),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, N. J. Forwood (zpravodaj) a E. Bieliūnas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. dubna 2014,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 3. května 2006 přijala Komise Evropských společenství rozhodnutí C (2006) 1766 final o postupu podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA. (Věc COMP/F/C.38.620 – Peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „rozhodnutí PVP“).
- 2 V rozhodnutí PVP konstatovala Komise zejména, že žalobkyně, společnosti Akzo Nobel, Akzo Chemicals Holding a Eka Chemicals, se spolu se čtrnácti dalšími společnostmi činnými v odvětví peroxidu vodíku a perboritanu podílely na porušování článku 81 ES na území Evropského hospodářského prostoru (EHP). Žalobkyním byla společně a nerozdílně uložena pokuta ve výši 25,2 milionu eur.
- 3 V roce 2007 byla na internetové stránce generálního ředitelství Komise „Hospodářská soutěž“ (dále jen „GR COMP“) zveřejněna první nedůvěrná verze rozhodnutí PVP.
- 4 Dopisem zaslaným žalobkyním dne 28. listopadu 2011 Komise informovala žalobkyně o svém úmyslu zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP, přejímající celý obsah uvedeného rozhodnutí s výjimkou důvěrných informací. Při této příležitosti Komise požádala žalobkyně, aby v rozhodnutí PVP označily informace, u kterých hodlají žádat o důvěrné zacházení.
- 5 Poté, co žalobkyně konstatovaly, že podrobnější znění rozhodnutí PVP, jehož zveřejnění Komise zamýšlela, obsahovalo větší množství informací poskytnutých v rámci žádosti podané na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2002“), informovaly Komisi dopisem zaslaným dne 9. ledna 2012, že se vyslovují proti jejímu návrhu, neboť je zamýšlené zveřejnění závažné a nenávratně poškozuje. Požádaly proto Komisi, aby přehodnotila svůj záměr zveřejnit nové podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP, a podpůrně, aby v uvedeném zveřejnění neuváděla celou řadu informací, které považují za důvěrné.
- 6 Dopisem ze dne 15. března 2012 Komise informovala žalobkyně, že vyhověla jejich žádosti odstranit z nového nedůvěrného znění určeného ke zveřejnění všechny informace umožňující přímo nebo nepřímo určit zdroj informací poskytnutých v rámci oznámení o spolupráci z roku 2002. Komise však měla za to, že nebylo důvodu zacházet s určitými informacemi, u kterých žádaly žalobkyně o důvěrné zacházení, jakožto s důvěrnými.
- 7 Žalobkyně využily možnosti stanovené v rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 275, s. 29, dále jen „rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení“) a požádaly úředníka pro slyšení, aby vyloučil z nedůvěrného znění, které má být zveřejněno, veškeré informace, které poskytly na základě oznámení o spolupráci z roku 2002.

Napadené rozhodnutí

- 8 Rozhodnutím C (2012) 3533 final ze dne 24. května 2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl úředník pro slyšení jménem Komise žádosti o důvěrné zacházení podané žalobkyněmi, a v důsledku toho povolil zveřejnění informací, které poskytly Komisi za účelem využití jejího programu shovívavosti.
- 9 V napadeném rozhodnutí úředník pro slyšení nejprve zdůraznil omezení svého mandátu, který mu umožňuje pouze zkoumat, zda může být informace považována za důvěrnou, a nikoli napravit údajný zásah do legitimního očekávání žalobkyň vůči Komisi.
- 10 Dále uvedl, že žalobkyně se bránily zveřejnění nového podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP pouze z důvodu, že obsahovalo informace poskytnuté na základě oznámení o spolupráci z roku 2002. Podle úředníka pro slyšení však má Komise široký prostor pro uvážení, pokud jde o rozhodování zveřejnit více než podstatu svých rozhodnutí. Navíc odkazy na dokumenty obsažené ve správním spisu jako takové nepředstavují obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace.
- 11 Podle úředníka pro slyšení žalobkyně neprokázaly, že jim zveřejnění informací, které byly sděleny Komisi s cílem využít shovívavosti Komise, mohly způsobit závažnou újmu. Zájem podniku, kterému Komise uložila pokutu za porušení práva hospodářské soutěže, na tom, aby veřejnosti nebyly zpřístupněny podrobnosti protiprávního jednání, které je mu vytýkáno, si každopádně nezaslouží žádnou zvláštní ochranu. Úředník pro slyšení v této souvislosti připomenul, že žaloby na náhradu škody jsou nedílnou součástí politiky Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže, a žalobkyně tudíž nemohou uplatňovat oprávněný zájem na ochraně proti riziku takových žalob směřovaných proti nim z důvodu jejich účasti na kartelu, kterého se týká rozhodnutí PVP.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 12 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 3. srpna 2012 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 13 Usnesením ze dne 16. listopadu 2012, Akzo Nobel a další v. Komise (T-345/12 R), rozhodl předseda Tribunálu, že se odkládá vykonatelnost napadeného rozhodnutí a kromě toho uložil Komisi, aby se zdržela zveřejnění rozhodnutí PVP, které je ve vztahu k žalobkyním podrobnější než znění zveřejněné na internetové stránce GŘ COMP od roku 2007.
- 14 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 10. ledna 2013 Komise požádala Tribunál o přednostní projednání této věci podle čl. 55 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.
- 15 Usnesením předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 7. června 2013 bylo společnosti CDC Hydrogene Peroxide Cartel Damage Claims (CDC Hydrogene Peroxide) v projednávané věci povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise.
- 16 Při změně složení senátů Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k třetímu senátu, kterému byla tudíž věc přidělena.
- 17 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) o zahájení ústní části řízení, aniž přistoupil k žádosti o přednostní projednání předložené Komisí. V rámci organizačních procesních opatření rovněž požádal žalobkyně o předložení dokumentů. Žalobkyně předložily požadované dokumenty ve stanovené lhůtě.
- 18 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 9. dubna 2014.

19 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu nebo částečně;
- pro případ, že by Tribunál dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí předpokládá poskytnutí přístupu zakládající se na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), zrušil rozhodnutí obsahující takové poskytnutí přístupu;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Na jednání uvedly žalobkyně v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, že se vzdaly druhého bodu svého návrhového žádání, což bylo zaneseno do protokolu o jednání.

21 Komise a vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

- zamítl žalobu v plném rozsahu;
- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

22 Komise v podstatě tvrdí, že pokud má být dopis, který zaslala žalobkyním dne 28. listopadu 2011, považován za dokument obsahující formální rozhodnutí zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP, nemohou již uvedené žalobkyně zpochybňovat legalitu takového rozhodnutí v rámci této žaloby, jelikož se nepokusily o jeho zrušení v rámci lhůty stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU.

23 V tomto ohledu je nutno uvést, že je pravdou, že v dopise ze dne 28. listopadu 2011 Komise informovala žalobkyně, že „bylo nedávno rozhodnuto“ zveřejnit nové znění rozhodnutí PVP, které je podrobnější než znění dostupné na internetové stránce GŘ COMP od roku 2007, přičemž účelem tohoto kroku bylo umožnit žalobkyním, aby podle vysvětlivek uvedených v příloze III uvedeného dopisu požádaly o vyloučení jejich případného obchodního tajemství nebo jiných důvěrných informací z takového zveřejnění. Tento dopis tudíž neobsahoval konečné stanovisko Komise k otázkám důvěrnosti, které jsou předmětem tohoto sporu.

24 Výše uvedené ostatně vysvětluje, že se Komise v dopise, který zaslala žalobkyním dne 15. března 2012, nedovolává konečné povahy rozhodnutí o zveřejnění, které bylo údajně obsaženo v dopise ze dne 28. listopadu 2011, ale naopak je vyzývá, aby se obrátily na úředníka pro slyšení, chtějí-li napadnout rozhodnutí GŘ COMP zamítnout většinu jejich žádostí o zachování důvěrnosti.

25 Dále je třeba uvést, že po přijetí napadeného rozhodnutí zaslala Komise elektronickou poštou právnímu zástupci žalobkyň odpověď na žádost žalobkyň, z níž vyplývá, že uvedené rozhodnutí bylo jediným rozhodnutím, které bylo vůči žalobkyním přijato v této věci a že toto rozhodnutí odráží její konečné stanovisko.

26 Z toho vyplývá, že žaloba je přípustná.

K věci samé

- 27 Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí vznášejí žalobkyně tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z práva žalobkyň na řádnou správu, druhý z porušení povinnosti zachovat důvěrnost vyplývající z článku 339 SFEU a z čl. 28 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1), a třetí ze zásahu do legitimního očekávání žalobkyň a porušení zásady právní jistoty a zásady řádné správy.
- K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatečného odůvodnění a z porušení práva na řádnou správu
- 28 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, a porušuje tudíž článek 296 SFEU, jakož i právo na řádnou správu zaručené čl. 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie. V tomto ohledu nejprve uplatňují, že napadené rozhodnutí jim neumožňuje pochopit důvody odmítnutí argumentů vycházejících z jejich legitimních očekávání, které uplatnily na podporu svých žádostí o důvěrné zacházení. Dále žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neposkytuje odpověď na jejich argument, podle kterého se zveřejnění zamýšlené Komisí odchyluje od její předchozí správní praxe. Konečně uplatňují argument, že v projednávaném případě je nutno uvést podrobnější odůvodnění, jelikož napadené rozhodnutí se odchyluje od přístupu, který Komise přijala v roce 2007, což je přístup, spočívající ve vydání nedůvěrného znění rozhodnutí PVP bez informací, u kterých žalobkyně žádaly o důvěrné zacházení.
- 29 Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí posuzované v kontextu jeho přijetí je dostatečně odůvodněno.
- 30 Podle ustálené judikatury je účelem povinnosti uvést odůvodnění individuálního rozhodnutí umožnit soudu Unie vykonávat přezkum legality rozhodnutí a poskytnout zúčastněné osobě údaje dostatečné k tomu, aby mohla posoudit, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je stíženo vadou umožňující napadnout jeho platnost, přičemž je však třeba upřesnit, že rozsah této povinnosti závisí na povaze dotčeného aktu a na kontextu, v němž byl přijat (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin v. Komise*, 322/81, Recueil, s. 3461, bod 14; rozsudek Tribunálu ze dne 11. prosince 1996, *Van Megen Sports v. Komise*, T-499/95, Recueil, s. II-1799, bod 51).
- 31 Podle článku 296 SFEU je tedy Komise povinna uvést skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí právní odůvodnění předmětných opatření, a úvahy, které ji vedly k jejich přijetí, přičemž není požadováno, aby odůvodnění upřeshňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky tohoto ustanovení, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a citovaná judikatura, a rozsudek Tribunálu ze dne 26. října 2012, *CF Sharp Shipping Agencie v. Rada*, T-53/12, bod 37). Konkrétně je akt nepříznivě zasahující do právního postavení dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a umožňují jí pochopit dosah opatření, které vůči ní bylo přijato (rozsudek Tribunálu ze dne 15. dubna 2011, *Česká republika v. Komise*, T-465/08, Sb. rozh. s. II-1941, bod 163).
- 32 Tato povinnost uvést odůvodnění je provedena v čl. 8 odst. 2 rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení ve spojení s odstavcem 3 tohoto ustanovení, pokud jde o rozhodnutí, které má úředník pro slyšení přijmout na základě žádostí o důvěrné zacházení s určitými informacemi v rámci řízení podle pravidel unijního práva hospodářské soutěže.

- 33 V projednávaném případě vyplývá jak z dopisů žalobkyň ze dne 8. prosince 2011 a 9. ledna 2012, zaslaných GR COMP, tak i z dopisu, který zaslaly úředníku pro slyšení dne 10. dubna 2012, že žalobkyně během správního řízení tvrdily, že zveřejnění znění rozhodnutí PVP obsahujícího informace, které dobrovolně sdělily, neboť chtěly využít výhod vyplývajících z oznámení o spolupráci z roku 2002, zasahuje do jejich legitimního očekávání. Kromě toho z těchto dopisů vyplývá, že žalobkyně uplatňovaly argument, že takové zveřejnění se odchyluje od předchozí správní praxe Komise, spočívající v tom, že třetím osobám nejsou zpřístupňovány informace sdělené Komisi podniky v rámci programu shovívavosti.
- 34 K tomuto bodu je nutno uvést, že ačkoli se úředník pro slyšení výslovně nevyjádřil k meritu každého z těchto argumentů, bylo tomu tak proto, jak v podstatě vyplývá z rozsudku Tribunálu z dnešního dne, Evonik Degussa v. Komise (T-341/12, body 42 až 44 a 58), aby dodržel meze mandátu, který mu byl svěřen předsedou Komise podle článku 8 rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení.
- 35 Napadené rozhodnutí bylo nicméně přijato ve správním řízení, během kterého byla Komise vyzvána, aby odpověděla na zásadní námitky žalobkyň týkající se zamýšleného zveřejnění, které přesahovaly rámec pravomocí úředníka pro slyšení.
- 36 Za těchto okolností a pro účely zajištění účinné soudní ochrany žalobkyň je nutno napadené rozhodnutí posoudit v kontextu, který vedl k jeho přijetí, a dále přihlídnout k tomu, že uvedené rozhodnutí zahrnuje implicitně, avšak nezbytně postoj Komise k zamýšlenému zveřejnění, vyjádřený prostřednictvím GR COMP, v rozsahu, v němž se týká aspektů, které nespadají do mandátu úředníka pro slyšení.
- 37 Z tohoto hlediska však napadené rozhodnutí umožňuje žalobkyním chápat skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí jeho právní odůvodnění.
- 38 Zprvce Komise v dopise zaslaném žalobkyním dne 28. listopadu 2011 odůvodnila svůj záměr zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP tím, že odkázala na cíl průhlednosti. Kromě toho Komise v dopise zaslaném žalobkyním dne 20. prosince 2011 v podstatě upřesnila, že zamýšlené zveřejnění musí být chápáno ve světle žádosti o zpřístupnění důvěrného znění rozhodnutí PVP, podané na základě nařízení č. 1049/2001.
- 39 Z druhé je sice nepochybné, že úředník pro slyšení odmítl svou pravomoc k přezkoumání případného zásahu do legitimního očekávání žalobkyň z důvodu, že by takový přezkum přesahoval meze mandátu, který dovozuje z článku 8 rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení, Komise však v dopise zaslaném žalobkyním dne 15. března 2012 prostřednictvím jejího GR COMP výslovně odpověděla na argument žalobkyň, podle kterého sporné zveřejnění zasahuje do jejich legitimního očekávání.
- 40 Z uvedeného dopisu totiž v podstatě vyplývá, že Komise měla v rámci analýzy zásadních námitek ke spornému zveřejnění za to, že musí zejména zvážit ochranu cílů svého vyšetřování, představující výjimku ze zásady transparentnosti uvedené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, a oprávněné zájmy stran. Komise dále uvedla, že dokument nemůže být předmětem ochrany pouze proto, že byl oznámen v rámci žádosti o shovívavost, a proto, aby zamýšlené zveřejnění neohrozilo cíle jejího vyšetřování. Komise kromě toho zdůraznila, že v projednávaném případě je nutno zohlednit čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001, podle kterého se výjimky z práva na přístup k dokumentům uvedené v prvních třech odstavcích tohoto článku uplatňují jen po dobu, po kterou je stanovena ochrana odůvodněna obsahem dokumentu. Komise z toho dovodila, že sporné zveřejnění nepředstavuje zásah do legitimního očekávání žalobkyň.
- 41 Zatřetí napadené rozhodnutí zmiňuje několik skutečností na podporu zamítnutí žádostí o zachování důvěrnosti podaných žalobkyněmi. Úředník pro slyšení především zdůraznil, že odkazy na dokumenty obsažené ve správním spise jako takové nepředstavují obchodní tajemství nebo jiné informace důvěrné povahy. Zamítnutí žádostí o zachování důvěrnosti bylo dále odůvodněno zprvce širokým prostorem pro

uvážení, který má Komise, pokud jde o zveřejnění více než jen hlavního obsahu rozhodnutí, která přijala podle článku 23 nařízení č. 1/2003, zadruhé okolností, že žalobkyně neprokázaly, že zveřejněním informací, které sdělily Komisi na základě oznámení o spolupráci z roku 2002, jim hrozí vznik vážné újmy, a zatřetí skutečností, že i za předpokladu, že by bylo prokázáno takové riziko, z judikatury vyplývá, že zájem žalobekyň na tom, aby podrobnosti jejich účasti na protiprávním jednání nebyly známy veřejnosti, nezasluhuje ochranu.

- 42 Konstatování uvedená v předchozím bodě vedou rovněž k odmítnutí argumentu žalobekyň, že napadené rozhodnutí neuvádí, proč se Komise v projednávaném případě odchýlila od své předchozí správní praxe. I kdyby byla prokázána předchozí správní praxe, na kterou žalobkyně odkazují, napadené rozhodnutí vnímané v kontextu jeho přijetí poskytuje dostatek poznatků umožňujících žalobkyním pochopit důvody, proč se Komise rozhodla odchýlit se v projednávaném případě od této praxe.
- 43 Pokud jde konečně o argument žalobekyň, podle kterého je požadovaná úroveň odůvodnění v projednávaném případě vyšší než obvykle, jelikož napadené rozhodnutí opravňuje ke zveřejnění informací, které byly Komisí dříve považovány za důvěrné, musí být zamítnut jako irelevantní. I kdyby bylo odůvodněno takové zpřísnění povinnosti uvést odůvodnění, bylo by třeba předpokládat s přihlédnutím k povaze argumentů předložených žalobkyněmi úředníku pro slyšení v jejich dopise ze dne 10. dubna 2012, jakož i ke kontextu, v němž bylo přijato napadené rozhodnutí a který byl žalobkyním znám, že uvedené rozhodnutí dostatečně jasně a přesně vyjadřuje důvody, proč bylo v projednávaném případě rozhodnuto, že sporné informace již nebudou považovány za důvěrné.
- 44 Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobekyň, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ostatně neuvedly, čím se liší jejich výtky vycházející z porušení práva na řádnou správu od jejich argumentace směřující ke konstatování nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, nemůže uvedená výtky uspět. Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti zachování důvěrnosti vyplývající z článku 339 SFEU a z čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003

- 45 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje povinnost důvěrnosti, kterou má Komise podle článku 339 SFEU a čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003. Z judikatury totiž vyplývá, že informace, které podniky dobrovolně poskytnou Komisi, musí být chráněny před zveřejněním. Informace, na které se v projednávaném případě vztahovala žádost žalobekyň o důvěrné zacházení, byly Komisi sděleny dobrovolně za účelem využití oznámení o spolupráci z roku 2002.
- 46 Kromě toho odkazují žalobkyně v tomto ohledu na článek 30 nařízení č. 1/2003, podle kterého musí Komise při zveřejňování rozhodnutí vzít v úvahu oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství, jakož i na čl. 16 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků 81 [ES] a 82 [CE] (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81), podle kterého se obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace nesdělují ani nepřístupují.
- 47 Žalobkyně uplatňují rovněž argument, že na informace, které sdělily na základě oznámení o spolupráci z roku 2002, se vztahuje profesní tajemství.
- 48 Uvedené sdělení tak mimo jiné v odstavcích 29, 32 a 33 stanovilo důvěrné zacházení s informacemi obsaženými v žádostech o shovívavost. Ochrana přiznaná těmito informacím je potvrzena odstavcem 6 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen „oznámení o spolupráci z roku 2006“). Navíc je nutno přihlédnout ke skutečnosti, že tyto informace byly Komisi sděleny oficiálně, že jsou známy pouze omezenému počtu osob a jejich šíření by žalobkyním způsobilo značnou újmu, neboť by je v rámci žaloby na náhradu škody podané proti nim značně znevýhodnilo vůči jiným adresátům rozhodnutí PVP, kteří nespolupracovali s Komisí. Z těchto

důvodů nemůže být důvěrnost těchto informací dotčena plynutím času, jako je tomu u citlivých obchodních informací v užším slova smyslu tohoto pojmu. Navíc zájem žalobkyň na tom, aby uvedené informace nebyly šířeny, zasluhuje ochranu proto, že důvěrné zacházení s uvedenými informacemi je základní podmínkou řádného fungování programu shovívavosti Komise a dále účinnosti unijního práva v oblasti kartelových dohod.

- 49 Žalobkyně zpochybňují v této souvislosti přístup Komise spočívající v tom, že ochrana je poskytována pouze dokumentům oznámeným v rámci žádostí o shovívavost nebo prohlášením žadatelky o shovívavost, s výjimkou informací, které tyto dokumenty a prohlášení obsahují. Podle žalobkyň tento přístup porušuje základní právo na ochranu profesního tajemství, zaručené článkem 339 SFEU. Na jednání žalobkyně doplnily, že zveřejnění nedůvěrného podrobnějšího znění, zamýšlené Komisí, by vedlo k obcházení výjimek z práva na přístup k dokumentům orgánů stanovených nařízením č. 1049/2001, jakož i zvláštních pravidel přístupu k vyšetřovacím spisům v oblasti kartelových dohod, stanovených nařízením č. 1/2003.
- 50 Zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí PVP v roce 2007 konečně podle žalobkyň již splňuje cíl informovat veřejnost obecně o důvodech, na kterých se zakládá toto rozhodnutí. Zveřejněním nedůvěrného znění, které je podrobnější než rozhodnutí PVP, se Komise ve skutečnosti snaží usnadnit žalobu na náhradu škody, podanou vedlejší účastníci řízení k Landgericht Dortmund (zemský soud v Dortmundu, Německo). Napadené rozhodnutí v tomto ohledu odráží obecnější změnu politiky Komise ve zveřejňování v oblasti kartelových dohod, jehož cílem je pomoci žadatelům v žalobách na náhradu škody podaných proti osobám podílejícím se na tomto druhu porušení práva hospodářské soutěže. Není-li však reformován použitelný právní rámec, není rozhodnutí zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí PVP odůvodněné. Článek 28 odst. 1 nařízení č. 1/2003 totiž zakazuje použití informací získaných v rámci vyšetřování k jinému účelu, než pro který byly získány, a chrání tak zájmy podniků zahrnutých do těchto vyšetřování Komise proti používání takových informací v rámci občanskoprávních žalob. Žalobkyně na jednání v podstatě dále dodala, že zájem případných obětí kartelu získat přesné informace o jeho fungování je každopádně dostatečně chráněn možností vnitrostátních soudů požádat Komisi, aby jim tyto informace sdělila.
- 51 Komise a vedlejší účastnice řízení tuto argumentaci zpochybňují.
- 52 V tomto ohledu Tribunál nejprve uvádí, že argumenty týkající se zásahu do legitimního očekávání žalobkyň, nabytého údajně na základě sdělení o spolupráci z roku 2002 a 2006, jakož i na základě předchozí praxe Komise, namítané na podporu druhého žalobního důvodu, v podstatě splývají s částí argumentace uvedené na podporu třetího žalobního důvodu. Tyto argumenty budou tudíž zkoumány v rámci tohoto žalobního důvodu.
- 53 Dále je nutno připomenout, že podle článku 339 SFEU jsou členové orgánů Unie, členové výborů, jakož i úředníci a jiní zaměstnanci Unie povinni, a to i po skončení funkce, nevyzrazovat takové informace, které jsou profesním tajemstvím, zejména údaje o podnicích, o jejich obchodních stycích nebo o struktuře jejich nákladů.
- 54 Podle čl. 28 odst. 1 nařízení č. 1/2003, informace získané Komisí během vyšetřování, které provádí na základě článků 17 až 22 uvedeného nařízení, mohou být, aniž jsou dotčeny články 12 a 15 téhož nařízení, použity pouze pro ten účel, pro který byly vyžádány. Článek 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003, který v oblasti působnosti uvedeného nařízení doplňuje pravidlo chování zakotvené v článku 339 SFEU, zejména upřesňuje, že aniž je dotčena spolupráce mezi Komisí a orgány pro hospodářskou soutěž členských států, jakož i možnost adresátů oznámení námitek nahlížet do vyšetřovacího spisu, Komise a uvedené orgány, jejich úředníci, pracovníci a další osoby pracující pod dohledem těchto orgánů, jakož i úředníci a státní zaměstnanci ostatních orgánů členských států nesmějí sdělovat informace, které získali nebo vyměnili podle uvedeného nařízení a které svou povahou podléhají profesnímu tajemství.

- 55 Navíc podle čl. 30 odst. 1 nařízení č. 1/2003 Komise zveřejňuje mimo jiné rozhodnutí, kterými ukládá pokuty podnikům nebo sdružením podniků, které považuje za odpovědné za porušení unijního práva v oblasti kartelových dohod. Podle čl. 30 odst. 2 tohoto nařízení musí být v tomto zveřejnění uvedena jména stran a hlavní obsah rozhodnutí, včetně všech uložených sankcí, avšak bere se v úvahu oprávněný zájem podniků na ochraně jejich obchodního tajemství.
- 56 Článek 16 odst. 1 nařízení č. 773/2004 stanoví v podstatě, že Komise je povinna nezpřístupňovat ani nesdělovat informace ani dokumenty obsažené ve vyšetřovacím spisu, jestliže obsahují obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace jakékoli osoby.
- 57 Konečně čl. 8 odst. 1 až 3 rozhodnutí o mandátu úředníka pro slyšení stanoví následující:
- „1. Pokud má Komise v úmyslu zveřejnit informace, jež mohou představovat obchodní tajemství, nebo jiné důvěrné informace týkající se jakéhokoli podniku či osoby, musí prostřednictvím [GŘ COMP] tento podnik či osoby písemně informovat o svém úmyslu a jeho důvodech. Bude stanovena lhůta, v níž dotýčný podnik či osoba mohou předložit jakékoli písemné připomínky.
2. Pokud dotýčný podnik či osoba nesouhlasí se zveřejněním informací, může se v této věci obrátit na úředníka pro slyšení. Pokud úředník pro slyšení shledá, že informace zveřejněna být může, neboť nepředstavuje obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci, nebo protože existuje převládající zájem na jejím zveřejnění, uvede toto zjištění v odůvodněném rozhodnutí, jež oznámí dotýčnému podniku či osobě. V rozhodnutí se stanoví den, po němž bude informace zveřejněna. Tento den nesmí být stanoven na dříve než jeden týden ode dne oznámení.
3. Odstavce 1 a 2 se použijí obdobně i na sdělení informací jejich zveřejněním v *Úředním věstníku Evropské unie*.“
- 58 V projednávaném případě žalobkyně nepochybně, že se účastnily kartelové dohody, která vedla k přijetí rozhodnutí PVP. Tvrdí naopak, že důvěrnost sporných informací vyplývá z pouhé skutečnosti, že byly sděleny Komisi dobrovolně v rámci programu shovívavosti, a že zamýšlené zveřejnění tak může ohrozit ochranu cílů vyšetřování Komise.
- 59 Vzhledem k tomu, že oblast informací, na které se vztahuje profesní tajemství, přesahuje rámec obchodního tajemství podniků (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. listopadu 1985, *Adams v. Komise*, 145/83, Recueil, s. 3539, bod 34, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. května 2006, *Bank Austria Creditanstalt v. Komise*, T-198/03, Sb. rozh. s. II-1429, bod 29), je třeba určit, aniž by byla dotčena analýza opodstatněnosti třetího žalobního důvodu, zda, jak tvrdí žalobkyně, mají informace požívat ochrany z tohoto titulu pouze na základě skutečnosti, že byly Komisi podnikem dobrovolně sděleny za účelem účasti na programu shovívavosti.
- 60 Podle čl. 1 druhého pododstavce SEU jsou rozhodnutí v rámci Unie přijímána co nejotevřeněji. Tato zásada se odráží v článku 15 SFEU, který za určitých podmínek zaručuje právo občanů na přístup k dokumentům orgánů. V souladu s touto zásadou a při neexistenci ustanovení výslovně nařizujících nebo zakazujících zveřejňování, je možnost orgánů zveřejňovat akty, které přijaly, pravidlem, z něhož existují výjimky v rozsahu, v němž unijní právo, zejména prostřednictvím ustanovení zaručujících dodržování profesního tajemství, brání zpřístupnění těchto aktů nebo informací v nich obsažených (obdobně viz rozsudek *Bank Austria Creditanstalt v. Komise*, uvedený výše v bodě 59, bod 69).
- 61 Článek 339 SFEU ani článek 28 nařízení č. 1/2003 výslovně neuvádí, jaké informace jsou kromě obchodního tajemství profesním tajemstvím. Z článku 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003 přitom nelze dovodit, že by tomu tak bylo v případě všech informací získaných na základě uvedeného nařízení, s výjimkou těch, jejichž zveřejnění je povinné podle jeho článku 30. Článek 28 nařízení č. 1/2003, který dovršuje a provádí článek 339 SFEU v oblasti pravidel hospodářské soutěže použitelných na

podniky, totiž stejně jako toto ustanovení primárního práva brání výlučně zpřístupnění informací, které svou povahou spadají pod závazek profesního tajemství (obdobně viz rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 70).

- 62 Kromě toho je pravdou, že podle bodu 75 rozsudku Bank Austria v. Komise, uvedeného výše v bodě 59, a bodu 64 rozsudku ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, T-474/04, Sb. rozh. s. II-4225, pokud je důvěrnost určitých informací chráněna výjimkou z práva na přístup k dokumentům stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, je taková ochrana relevantní pro účely posouzení, zda Komise dodržela zákaz, který pro ni platí podle čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003, zpřístupňovat informace, které svou povahou podléhají profesnímu tajemství.
- 63 Po vyhlášení těchto rozsudků nicméně Soudní dvůr vykládal článek 4 nařízení č. 1049/2001 tak, že v tomto ohledu mohou orgány v zásadě opřít své rozhodnutí o obecné domněnky použitelné na některé kategorie dokumentů, neboť na žádosti o zpřístupnění týkající se dokumentů téže povahy lze použít podobné obecné úvahy. Tento výklad se nabízí, pokud právní předpisy upravující toto řízení stanoví striktní pravidla rovněž pro nakládání s informacemi získanými či vytvořenými v rámci takového řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, body 108, 116 a 118). Stejně je tomu v případě čl. 27 odst. 2 a článku 28 nařízení č. 1/2003, jakož i v případě článků 6, 8, 15 a 16 nařízení č. 773/2004, které upravují užívání dokumentů obsažených ve spise týkajícím se řízení podle článku 101 SFEU restriktivně (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, bod 86). V této souvislosti by zohlednění článku 4 nařízení č. 1049/2001 takovým způsobem, že zakazuje Komisi zveřejnit jakékoli informace, ke kterým má právo odepřít přístup podle tohoto posledně uvedeného ustanovení, je-li namítnuta obecná domněnka, zbavilo článek 30 nařízení č. 1/2003 podstaty. Takový výklad by totiž měl za následek zbavení Komise možnosti zveřejnit byt jen hlavní obsah svého rozhodnutí, jelikož tento musí nutně vyplývat ze skutečností obsažených ve vyšetřovacím spise. Kromě toho by měl i praktický účinek obrácení důkazního břemene, které v oblasti důvěrného zacházení nese žadatel o takové zacházení, neboť by mu stačilo pouze uplatnit obecnou domněnku, které se mohou orgány za podmínek uvedených výše dovolávat, a vyžadovat tudíž po Komisi, aby prokázala, že sporná informace může být zahrnuta do zveřejněného znění jejího rozhodnutí.
- 64 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, však zveřejnění informací týkajících se porušení unijního práva hospodářské soutěže prostřednictvím zveřejnění rozhodnutí ukládajícího sankci za uvedené protiprávní jednání na základě článku 30 nařízení č. 1/2003 nemůže být v podstatě zaměňováno s přístupem třetích osob k dokumentům uvedeným ve vyšetřovacím spise Komise týkajícím se takového protiprávního jednání. V projednávaném případě by tak důsledkem zveřejnění informací týkajících se skutečností zakládajících protiprávní jednání, které nebyly obsaženy v nedůvěrném znění rozhodnutí PVP zveřejněném v roce 2007 – pokud by k němu došlo –, nebylo sdělení žádostí o shovívavost podaných žalobkyněmi Komisi a protokolů, v nichž jsou zaznamenána ústní prohlášení učiněná žalobkyněmi na základě programu shovívavosti, či dokonce dokumentů, které žalobkyně dobrovolně poskytly Komisi během vyšetřování, třetím osobám.
- 65 S přihlédnutím k těmto zásadám je nutno zkoumat tři kumulativní podmínky, které musí být splněny k tomu, aby informace svou povahou spadaly pod závazek profesního tajemství a vztahovala se na ně ochrana proti zveřejnění, tedy zaprvé, aby tyto informace byly známy pouze omezenému počtu osob, zadruhé aby jejich zpřístupnění mohlo způsobit vážnou újmu osobě, která je poskytla, nebo třetím osobám, a konečně zatřetí, aby zájmy, jež by mohly být zasaženy zpřístupněním takových informací, byly objektivně hodné ochrany. (rozsudky Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 71, a Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, uvedený výše v bodě 62, bod 65).

- 66 Komise tvrdí, že první podmínka není v projednávaném případě splněna, neboť informace, které jí byly sděleny žalobkyněmi během vyšetřování, byly obsaženy ve spisu, ke kterému měli přístup i ostatní adresáti rozhodnutí PVP.
- 67 Tuto argumentaci je nutno odmítnout. V tomto ohledu je totiž třeba rozlišovat mezi ochranou, kterou je nutné poskytnout informacím, na které se vztahuje závazek profesního tajemství ve vztahu k osobám, podnikům nebo sdružením podniků, které mají právo být vyslechnuty v rámci řízení podle pravidel hospodářské soutěže, a ochranou, kterou je třeba poskytnout takovým informacím ve vztahu k veřejnosti obecně. [viz výše uvedený rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, bod 59, bod 29; obdobně viz i usnesení místopředsedy Soudního dvora ze dne 10. září 2013, Komise v. Pilkington Group, C-278/13 P(R), body 56 a 57].
- 68 Povinnost úředníků a zaměstnanců orgánů nevyzrazovat informace, na které se vztahuje závazek profesního tajemství, jež mají k dispozici, uvedená v článku 339 ES a provedená v oblasti pravidel hospodářské soutěže, použitelných na podniky, prostřednictvím čl. 28 odst. 2 nařízení č. 1/2003, je totiž zmírněna ve vztahu k osobám, jimž čl. 27 odst. 2 uvedeného nařízení dává právo být vyslechnuty. Komise může takovým osobám sdělit některé informace, na něž se vztahuje závazek profesního tajemství, pokud je toto sdělení nezbytné pro řádný průběh vyšetřování. Za takových okolností je nicméně třeba dospět k závěru, že tyto informace jsou známy pouze omezenému počtu osob.
- 69 Z toho vyplývá, že pravidlo stanovené v čl. 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003, zakotvující právo stran dotčených vyšetřování Komise na přístup ke správnímu spisu, nemá vliv na ochranu proti obecnému zpřístupnění informací sdělených Komisi během vyšetřování, na které se vztahuje závazek profesního tajemství.
- 70 Pokud jde o druhou podmínku, tvrdí žalobkyně, že zveřejnění informací, které byly Komisi sděleny v rámci programu shovívavosti, je značně poškozuje, neboť je v rámci žaloby na náhradu škody podané proti nim výrazně znevýhodňuje vůči jiným adresátům rozhodnutí PVP, kteří nespolupracovali s Komisí. Navíc by takové zpřístupnění mohlo být podle nich i na újmu veřejného zájmu, jelikož může odradit podniky od toho, aby v budoucnu oznamovaly porušení článku 81 ES.
- 71 Komise zpochybňuje toto stanovisko a uplatňuje argument, že zveřejnění sporných informací nemůže způsobit žalobkyním závažnou újmu, neboť jejich údajně slabší postavení v rámci civilních žalob je pouze legitimním důsledkem jejich účasti na porušení unijního práva hospodářské soutěže.
- 72 Je nicméně nutno konstatovat, že tato námitka Komise se týká výlučně oprávněnosti zájmu žalobkyň chránit důvěrnost sporných informací, která je podstatou třetí podmínky zkoumané níže v bodech 79 až 89, a nikoli objektivní závažnosti újmy, kterou by mohly utrpět žalobkyně v případě, že by tyto informace měly být zpřístupněny veřejnosti.
- 73 V tomto ohledu je nicméně nesporné, že dotčené informace, jejichž zveřejnění závisí na výsledku sporu, v podstatě spočívají v popisu skutkové podstaty jednání porušujícího článek 81 ES, za něž byla Komisí v rozhodnutí PVP uložena sankce.
- 74 Přestože Komise konkrétně nezdůvodnila napadené rozhodnutí odkazem na cíl usnadnit žaloby na náhradu škody před vnitrostátními soudy, vyplývá nicméně ze spisu *prima facie*, že zveřejnění podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP zamýšlené Komisí, zejména části uvedeného rozhodnutí týkající se popisu fungování kartelu, by umožnilo vedlejší účastníci řízení, která zastupuje zájmy podniků, které se považují za poškozené konstatovaným porušením práva hospodářské soutěže, v rámci žaloby na náhradu škody, kterou podala u Landgericht Dortmund, snadněji prokázat občanskoprávní odpovědnost žalobkyň, jakož i odpovědnost jiných podniků, které se podílely na tomto protiprávním jednání, jakož i případně její rozsah.

- 75 Toto znění totiž detailně odhaluje koluzní kontakty nebo protisoutěžní dohody, kterých se žalobkyně účastnily, když uvádí zejména názvy produktů dotčených těmito kontakty nebo dohodami, číselné údaje o praktikovaných cenách, jakož i cíle sledované účastníky, pokud jde o ceny a rozdělení částí trhu. Takové informace mohou usnadnit prokázání škod fyzických nebo právnických osob, jejichž zájmy zastupuje vedlejší účastnice a které se považují za poškozené porušením článku 81 ES, za něž byla uložena sankce v rozhodnutí PVP, jakož i prokázání příčinné souvislosti mezi uvedeným porušením a údajnou škodou.
- 76 Ostatně je v tomto ohledu nutno uvést, že kromě vysvětlení poskytnutých v tomto ohledu vedlejší účastníci řízení ve spisu vedlejšího účastníka a na jednání Komise ve svých písemnostech zdůraznila, že uplatnění zákazu obsaženého v článku 81 ES v soukromoprávní oblasti by bylo posíleno zveřejněním nového nedůvěrného znění, které zvažuje.
- 77 V souladu s výše uvedeným není v tomto stadiu úvah nutné vyslovit se k otázce, zda, jak tvrdí žalobkyně, by je zveřejnění sporných informací znevýhodnilo, v rámci žaloby na náhradu škody, vůči jiným podnikům, které se účastnily protiprávního jednání, za něž byla uložena sankce v rozhodnutí PVP, které však neprojevily tentýž duch spolupráce, je třeba považovat za prokázané, že zveřejnění informací, o jejichž důvěrné zacházení žádaly žalobkyně, by jim mohlo způsobit závažnou újmu.
- 78 Druhá podmínka, připomenutá výše v bodě 65, je tedy v projednávaném případě splněna.
- 79 Co se konečně týče třetí podmínky, je třeba připomenout, že tato podmínka zahrnuje, že posouzení důvěrné povahy informace vyžaduje zvážení oprávněných zájmů, které brání jejímu zpřístupnění, a obecného zájmu na tom, aby činnost orgánů probíhala při co nejširším dodržování zásady otevřenosti (rozsudky Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 71, a Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, uvedený výše v bodě 62, bod 65).
- 80 Pokud jde v tomto ohledu zaprvé o argument žalobkyň, podle kterého by je zvažované zveřejnění vystavilo zvýšenému riziku, že budou shledány odpovědnými v rámci občanskoprávních žalob podaných proti nim zejména vedlejší účastníci řízení z důvodu jejich účasti na protiprávním jednání, za něž byla v rozhodnutí PVP uložena sankce, je třeba nejprve uvést, že zájem podniku, kterému Komise uložila pokutu za porušení práva hospodářské soutěže, na tom, aby veřejnosti nebyly zpřístupněny podrobnosti o protiprávním jednání, jež je mu vytýkáno, nezasluhuje v podstatě žádnou zvláštní ochranu vzhledem k zájmu veřejnosti seznámit se co nejobšírněji s důvody jakéhokoli jednání Komise, k zájmu hospodářských subjektů na tom, aby věděly, která jednání je mohou vystavit sankcím, a vzhledem k zájmu osob poškozených protiprávním jednáním na tom, aby znaly jeho podrobnosti, aby případně mohly uplatnit svá práva vůči sankcionovaným podnikům, a vzhledem k možnosti uvedeného podniku podrobit takové rozhodnutí soudnímu přezkumu (rozsudky Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 78, a Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, uvedený výše v bodě 62, bod 72; obdobně viz rozsudek Soudního dvora ESVO ze dne 21. prosince 2012, DB Schenker v. EFTA Surveillance Authority, E-14/11, Report of the EFTA Court, s. 1178, bod 189).
- 81 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemohou oprávněně zpochybňovat zveřejnění informací Komisí, odhalujících podrobně jejich účast na protiprávním jednání, za něž byla v rozhodnutí PVP uložena sankce, z důvodu, že takové zveřejnění je vystavuje zvýšenému riziku nutnosti čelit občanskoprávním důsledkům jejich účasti na uvedeném protiprávním jednání.
- 82 Nezávisle na třetím žalobním důvodu nicméně žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí tím, že odrazuje podniky od oznamování porušení unijního práva hospodářské soutěže, které je jim známo, a od spolupráce s Komisí za účelem využití jejího programu shovívavosti, může ohrozit účinnost politiky boje proti porušování unijního práva v oblasti kartelových dohod. Tento zájem je podle žalobkyň hodný ochrany, neboť program shovívavosti má zásadní vliv na celkovou účinnost unijního práva v oblasti kartelových dohod. V této souvislosti žalobkyně v podstatě dodávají, že vzhledem

k tomu, že informace, jejichž zveřejnění je zamýšleno, se jich týkají více než jiných podniků, které nepožádaly o shovívavost, je takové zveřejnění nepřiměřeně znevýhodňuje v rámci řízení před vnitrostátními soudy, což ohrožuje účinnost programu shovívavosti.

- 83 V tomto ohledu je nutno uvést, že účinnost programů shovívavosti by mohla být dotčena zpřístupněním dokumentů týkajících se řízení o shovívavosti osobám, které chtějí podat žalobu na náhradu škody, i když vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž nebo Komise žadateli o shovívavost přiznají úplné nebo částečné osvobození od pokuty, kterou by mohly uložit (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. června 2011, Pfeiderer, C-360/09, Sb. rozh. s. I-5161, bod 26). Osoba podílející se na porušení práva hospodářské soutěže by totiž s ohledem na takové případné zpřístupnění mohla být odrazena od využití možnosti, kterou nabízí takové programy shovívavosti zejména vzhledem ke skutečnosti, že dokumenty sdělené Komisi nebo prohlášení, která u ní byla z tohoto důvodu učiněna, mohou mít sebe usvědčující povahu.
- 84 Právo na náhradu škody způsobené smlouvou nebo jednáním, které mohou omezit nebo narušit hospodářskou soutěž, také může významně přispět k zachování účinné hospodářské soutěže v Unii (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. listopadu 2012, Otis a další, C-199/11, bod 42 a citovaná judikatura) a přispívá tak k dosažení cíle veřejného zájmu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek DB Schenker v. EFTA Surveillance Authority, uvedený výše v bodě 80, bod 132).
- 85 Na základě těchto zásad Soudní dvůr, kterému byla předložena předběžná otázka v rámci sporů týkajících se žádostí podniků, které se považují za poškozené porušením práva hospodářské soutěže, o přístup k vyšetřovacím spisům, které mají k dispozici vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, vyzval vnitrostátní soudy, projednávající tyto spory, aby vyvážily zájmy odůvodňující zpřístupnění informací dobrovolně poskytnutých žadateli o shovívavost a ochranu těchto informací (rozsudky Soudního dvora Pfeiderer, uvedený výše v bodě 80, bod 30, a ze dne 6. června 2013, Donau Chemie a další, C-536/11, body 30 a 31).
- 86 V projednávaném případě je nutno posoudit dosah této judikatury.
- 87 Jak vyplývá z výše uvedeného bodu 64, tato věc se netýká napadení odepření přístupu k dokumentům týkajícím se řízení v oblasti hospodářské soutěže, což je podstatou věci, ve kterých byly vydány rozsudky Pfeiderer, uvedený výše v bodě 83, a Donau Chemie a další, uvedený výše v bodě 85, ale zveřejnění, které zamýšlí Komise, určitých informací obsažených v dokumentech nebo prohlášeních, které jí byly poskytnuty žalobkyněmi dobrovolně za účelem využití programu shovívavosti.
- 88 V projednávaném případě se žalobkyně omezují na obecné tvrzení, že zveřejnění informací, které byly dobrovolně sděleny během vyšetřování v naději, že bude mít prospěch z programu shovívavosti, ohrožuje cíl vyšetřování Komise.
- 89 Za těchto podmínek je nutno konstatovat, že i v případě pravdivosti tohoto tvrzení z něho nevyplývá existence právního pravidla, které Komise porušila jen proto, že zamýšlené zveřejnění informací poskytnutých v rámci shovívavosti mohlo mít vliv na provádění uvedeného programu s ohledem na budoucí vyšetřování. Kromě toho tento konkrétní argument implikuje zájem veřejnosti seznámit se co nejjobšírněji s důvody jakéhokoli jednání Komise, zájem hospodářských subjektů informovat se o jednání, která je mohou vystavit sankcím, a konečně zájem Komise zachovat užitečný účinek programu shovívavosti. Tyto konkrétní zájmy však nejsou vlastní žalobkyním, takže přísluší pouze Komisi, aby na základě okolností projednávaného případu vyvážila účinnost programu shovívavosti na straně jedné se zájmem veřejnosti a hospodářských subjektů být informováni o obsahu jejího rozhodnutí a jednat tak, aby byla chráněna jejich práva, na straně druhé.
- 90 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumentem žalobkyň, podle kterého informace, na které se vztahovala jejich žádost o důvěrné zacházení, nejsou podstatné pro pochopení výroku rozhodnutí PVP, a nespádají tudíž pod povinnost zveřejnění, kterou má Komise podle čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003.

Není nutné posoudit, zda tomu tak je, postačí konstatovat, že s ohledem na konstatování uvedené v bodě 80 výše není účelem tohoto ustanovení omezit volnost Komise záměrně zveřejnit úplnější znění svého rozhodnutí, než je nezbytné minimum, a zahrnout do něj rovněž informace, jejichž zveřejnění není požadováno, pokud jejich zpřístupnění není neslučitelné s ochranou profesního tajemství (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 79).

- 91 Nelze přijmout ani argument žalobkyn vycházející z čl. 16 odst. 1 nařízení č. 773/2004, neboť jak vyplývá z předcházejících úvah, žalobkyně neprokázaly, že informace, u kterých žádaly o důvěrné zacházení, představují v projednávaném případě obchodní tajemství nebo jiné důvěrné informace.
- 92 Za těchto okolností je rovněž nutno odmítnout argument žalobkyn, podle kterého není důvěrnost sporných informací dotčena plynutím času, jako irrelevantní.
- 93 Pokud jde o odkaz žalobkyn na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1992, Asociación Española de Banca Privada a další (C-67/91, Rec. p. I-4785), není v projednávaném případě relevantní vzhledem k tomu, že tato věc se v zásadním bodě liší od projednávaného případu.
- 94 Není nezbytné připomínat rozdíly mezi čl. 20 odst. 1 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204), a čl. 28 odst. 1 nařízení č. 1/2003, které jej nahradilo, postačí konstatovat, že tento rozsudek se týkal použití, jakožto důkazních prostředků, vnitrostátními orgány informací, které získala Komise od podniků, přičemž tyto informace nebyly uvedeny v rozhodnutí Komise, ukládajícím sankce za porušení práva hospodářské soutěže, zveřejněném za podmínek stanovených v článku 21 nařízení č. 17, přičemž Soudní dvůr rozhodl, že takové použití je zakázáno, neboť nemá nic společného s účelem, pro který byly takové informace získány (rozsudek Asociación Española de Banca Privada a další, uvedený výše v bodě 93, body 35 až 38 a 47 až 54).
- 95 Jak naopak vyplývá z rozsudku Evonik Degussa v. Komise, uvedeného výše v bodě 34 (body 170 až 175), zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí Komise, která přijala na základě článku 23 nařízení č. 1/2003, obsahujících informace, které jí podniky dobrovolně sdělily za účelem prospěchu z programu shovívavosti, nemůže být kvalifikováno tak, že nemá nic společného s důvodem, pro který byly takové informace získány.
- 96 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod je neopodstatněný, takže je třeba jej zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zásahu do legitimního očekávání žalobkyn a z porušení zásady právní jistoty a zásady řádné správy

- 97 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž povoluje zveřejnění nedůvěrného znění rozhodnutí PVP, obsahujícího informace, které byly Komisi dobrovolně sděleny pro účely programu shovívavosti, zasahuje do jejich legitimního očekávání a porušuje tudíž zásadu právní jistoty a právo na řádnou správu, zaručené v článku 41 listiny základních práv.
- 98 V tomto ohledu uplatňují žalobkyně především argument, že pokud jde o zachování důvěrnosti informací, které sdělily Komisi na základě jejich žádosti o shovívavost, byla jim v oznámení o spolupráci z roku 2002 a z roku 2006 poskytnuta přesná ujištění. Tato ujištění nevyplývala jen ze znění těchto oznámení, konkrétně z odkazu na skutečnost, že žadatelky o shovívavost by mohly být odrazeny od spolupráce, pokud by bylo jejich postavení v rámci občanskoprávních řízení horší než postavení podniků, které nespolupracují, ale i z předchozí praxe Komise. Žalobkyně zdůrazňují, že Komise změnila svou politiku v oblasti ochrany prohlášení a dokumentů poskytnutých podniky dobrovolně v rámci jejího programu shovívavosti teprve nedávno.

- 99 Žalobkyně dále zpochybňují argument Komise, podle kterého dosud nevyhovovala žádostem o zachování důvěrnosti týkající se informací, které jí byly poskytnuty dobrovolně v rámci jejího programu shovívavosti. V tomto ohledu žalobkyně citují několik předchozích rozhodnutí Komise, ukládajících pokutu za porušení článku 81 ES. Ačkoli žalobkyně připouštějí, že zřejmě existují případy, v nichž byla zveřejněna rozhodnutí konstatující porušení článku 81 ES, aniž by byly utajeny informace sdělené Komisi na základě shovívavosti, nelze vyloučit, že to vyplývá ze skutečnosti, že podniky, které poskytly uvedené informace, nepožadovaly důvěrné zacházení.
- 100 Legitimní očekávání žalobkyň se rovněž zakládá na skutečnosti, že Komise již zveřejnila nedůvěrné znění rozhodnutí PVP v roce 2007, že toto znění nebylo označeno jako prozatímní a použitelná pravidla v oblasti zveřejňování nestanovila možnost zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí. Tato věc se v tomto posledním bodě odlišuje od jiných věcí, ve kterých Komise zveřejnila nedůvěrná znění rozhodnutí konstatujících porušení článku 81 ES, která byla prozatímní až do konečného vyřešení otázek důvěrnosti.
- 101 Komise a vedlejší účastnice řízení tuto argumentaci zpochybňují.
- 102 V tomto ohledu je úvodem nutno zdůraznit, že v souladu s úvahou uvedenou výše v bodech 34 až 36 musí být napadené rozhodnutí chápáno v kontextu správního řízení, které vedlo k jeho přijetí, a uvedené rozhodnutí tudíž zahrnuje postoj Komise k zamýšlenému zveřejnění v rozsahu, v němž se týká aspektů, které nespadají do mandátu úředníka pro slyšení.
- 103 Z toho vyplývá, že pouhá okolnost, že úředník pro slyšení nemá pravomoc přezkoumat argumenty žalobkyň týkající se porušení zásad legitimního očekávání a právní jistoty, nemá vliv na pravomoc unijního soudu vyjádřit se k takovým argumentům v rámci projednávané žaloby (obdobně viz rozsudek *Evonik Degussa v. Komise*, uvedený výše v bodě 34, bod 133).
- 104 K meritu věci je nutno připomenout, že přijetím takových pravidel chování, jako jsou pravidla obsažená v oznámeních o spolupráci z roku 2002 a 2006, a zveřejněním oznámení, že je bude napříště používat na případy jimi dotčené, se Komise omezuje při výkonu své posuzovací pravomoci a nemůže se od těchto pravidel odchýlit bez odůvodnění, aniž by byla případně sankcionována z důvodu porušení obecných právních zásad, jako je zásada rovného zacházení nebo ochrana legitimního očekávání (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Recueil, s. I-5425, bod 211; rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, *Carbone-Lorraine v. Komise*, T-73/04, Sb. rozh. s. II-2661, bod 71).
- 105 Kromě toho má podle ustálené judikatury právo dovolávat se zásady legitimního očekávání každý jednotlivec, u něhož unijní orgán tím, že mu poskytl konkrétní ujištění, vyvolal podloženou naději [rozsudky Soudního dvora ze dne 11. března 1987, *Van den Bergh en Jurgens a Van Dijk Food Products (Lopik) v. EHS*, 265/85, Recueil, s. I-1155, bod 44, a ze dne 16. prosince 2010, *Kahla Thüringen Porzellan v. Komise*, C-537/08 P, Sb. rozh. s. I-12917, bod 63].
- 106 V projednávaném případě je nejprve třeba odmítnout argument žalobkyň, podle kterého z oznámení o spolupráci z roku 2002 resp. z roku 2006 vyplývá, že Komise nemůže za žádných okolností zveřejnit informace obsažené v žádostech o shovívavost nebo v prohlášeních učiněných na základě programu shovívavosti.
- 107 Z bodů 32 a 33 oznámení o spolupráci z roku 2002 vyplývá, že „jakékoli písemné prohlášení učiněné vůči Komisi [v tomto ohledu] nelze zveřejnit ani použít pro jiné účely než účely uplatňování článku 81 [ES]“ a že „Komise má za to, že za běžných podmínek by zveřejnění dokumentů, které obdržela [v rámci žádosti o shovívavost], poškodilo ochranu pro účely kontrol a vyšetřování ve významu čl. 4 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001“. Komise rovněž v oznámení o spolupráci z roku 2006, k jehož přijetí došlo až po uplynutí období, během kterého žalobkyně

spolupracovaly při vyšetřování, které vyústilo v rozhodnutí PVP, upřesnila, že iniciativy vyvinuté některými podniky dobrovolně předložit Komisi popis jim známého kartelu a úlohy, jež v tomto kartelu hrají, by „neměly [...] být ovlivňovány případnými příkazy k odhalení informací vydávanými v rámci soukromoprávních řízení“ (bod 6) a kromě toho, že „[d]alším stranám jako například stěžovatelům se přístup k prohlášením podniku [učiněným z důvodu shovívavosti] neposkytne“ (bod 33).

- 108 Jak nicméně Komise správně zdůrazňuje, tyto různé závazky se týkají pouze zpřístupnění dokumentů, které jí jsou dobrovolně předloženy podniky, které chtějí využít program shovívavosti, a prohlášení učiněných z tohoto důvodu těmito podniky. Takto je zejména ve světle jejích závazků nutno chápat rozhodnutí Komise odepřít společnosti EnBW Energie Baden-Württemberg AG přístup ke všem dokumentům ve správním spise týkajícím se řízení ve věci COMP/F/38.899 – Plynem izolované spínací přístroje, na které Komise odkazuje ve svých písemnostech.
- 109 Tyto závazky kromě toho objasňují důvod, na kterém se zakládá rozhodnutí Komise odstranit z podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí PVP, jehož zveřejnění je zamýšleno, všechny informace, které mohou přímo nebo nepřímo identifikovat zdroj informací, které jí byly sděleny žalobkyní za účelem využití programu shovívavosti.
- 110 Zadruhé je nutno uvést, že rozlišení, které se odráží výše v bodech 106 až 109, není v rozporu s prohlášeními a postoji Komise, na které odkazují žalobkyně.
- 111 Pokud jde zaprvé o úryvek dopisu zaslání generálním ředitelem GR COMP soudci Spojených států Amerických z října 2011, v němž bylo uvedeno, že „[u]stálenou politikou Komise je, že prohlášení učiněná podniky konkrétně za účelem jejich předložení v rámci programu shovívavosti, jsou chráněna proti zveřejnění před a po jejím vyšetřování“, je tento úryvek v projednávaném případě irelevantní. Jak správně poznamenala Komise, tento úryvek se totiž omezuje na reflektování vůle Komise chránit před zveřejněním prohlášení učiněná podniky v rámci programu shovívavosti. Z tohoto úryvku naopak nelze dovodit, že generální ředitel GR COMP zmiňuje existenci politiky Komise zaručující důvěrnost veškerých informací sdělených dobrovolně podnikem, který se domáhá využití programu shovívavosti, zejména v rámci zveřejňování rozhodnutí přijatých Komisí na základě článku 23 nařízení č. 1/2003.
- 112 Obdobné úvahy se uplatní na úryvek vyjádření předložených Komisí jakožto *amicus curiae* před High Court of Justice (England & Wales) [Nejvyšší soud (Anglie a Wales), Spojené království] v listopadu 2011, citovaných žalobkyněmi, neboť v tomto úryvku se Komise omezila na připomenutí, že se jedná o „[její] ustálenou politik[u] [na základě které jsou] prohlášení učiněná podniky konkrétně za účelem jejich předložení v rámci programu shovívavosti, chráněna proti zveřejnění před a po jejím vyšetřování“.
- 113 Co se dále týče odkazu na schůzku evropské sítě pro hospodářskou soutěž, konanou dne 23. května 2012, omezují se žalobkyně na tvrzení, že bylo zdůrazněno, že pro účely účinného provádění unijních pravidel hospodářské soutěže je klíčová ochrana před zveřejněním žádostí o shovívavost jako taková a nikoli v podstatě ochrana informací, které obsahovaly.
- 114 Pokud jde o odkazy žalobkyň na stanovisko zastávané Komisí ve věcech, ve kterých byl vydán rozsudek Tribunálu ze dne 22. května 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise (T-344/08), a rozsudek Soudního dvora Komise v. EnBW Energie Baden-Württemberg, uvedený výše v bodě 62, stejně jako rozsudek Tribunálu ze dne 15. prosince 2011, CDC Hydrogene Peroxide v. Komise (T-437/08, Sb. rozh. s. II-8251), jsou tyto rozsudky v projednávaném případě irelevantní, neboť jak správně zdůrazňuje Komise, se tyto věci týkaly buď rozhodnutí odepřít přístup k vyšetřovacímu spisu týkajícímu se vyšetřování porušení článku 81 ES, nebo rozhodnutí o odepření přístupu k popisu obsahu vyšetřovacího spisu týkajícího se takového porušení. Z toho vyplývá, že stanovisko zastávané Komisí v tomto rámci nemohlo u žalobkyň vyvolat legitimní očekávání, že Komise neoznámí veřejnosti všechny informace, které jí byly dobrovolně sděleny během vyšetřování za účelem využití programu shovívavosti.

- 115 Žalobkyně konečně podotýkají, že Komise ve vyjádření předloženém Antitrust Modernization Commission (Komise pro modernizaci kartelového práva a zneužití dominantního postavení, Spojené státy) v dubnu 2006 uvedla, že „zveřejnění informací poskytnutých dobrovolně během vyšetřování může vážně narušit účinnost opatření přijatých Komisí a jinými orgány za účelem uplatňování práva hospodářské soutěže“.
- 116 Třebaže se toto prohlášení týká informací sdělených Komisi v rámci žádostí o shovívavost a nikoli žádostí o shovívavost jako takových nebo prohlášení učiněných na základě těchto žádostí, nic to nemění na tom, že uvedené prohlášení je z tohoto hlediska izolované ve vztahu ke konstatováním uvedeným výše v bodech 111 až 114.
- 117 Komise mimoto správně zdůrazňuje rozdíl mezi takovým zveřejněním, které zamýšlí v projednávaném případě, a zveřejněním informací získaných na základě shovívavosti v souvislosti s řízeními probíhajícími před orgány zabývajícími se stíháním a trestáním porušení práva hospodářské soutěže takového třetího státu, jako jsou Spojené státy. Jak již bylo zdůrazněno výše v bodě 95, zveřejnění takových informací na základě článku 30 nařízení č. 1/2003 nespadá pod využití k jiným účelům, než je účel, pro který byly informace získány ve smyslu čl. 28 odst. 1 téhož nařízení, tedy stíhání a potrestání porušení unijního práva hospodářské soutěže. Komise však mohla mít za to, aniž by si v tomto bodě protiřečila, že pravidlo obsažené v čl. 28 odst. 1 nařízení č. 1/2003 by mohlo představovat překážku zveřejnění orgánům třetího státu obsahu žádostí o shovívavost nebo prohlášení učiněných v tomto ohledu před Komisí aniž by byly dotčeny případné povinnosti spolupráce, kterými je Unie vázána podle mezinárodních závazků.
- 118 Zatřetí je nutno zkoumat argument žalobkyň, podle kterého se jejich legitimní očekávání zakládá rovněž na dřívější praxi Komise spočívající v nezveřejňování informací, které jí byly dobrovolně sděleny podniky na základě žádostí o shovívavost a u kterých uvedené podniky žádaly o důvěrné zacházení. Tuto praxi podle žalobkyň prokazuje nedůvěrné znění rozhodnutí PVP zveřejněné v roce 2007, které zohledňuje žádosti o důvěrné zacházení předložené žalobkyněmi a na rozdíl od jiných zveřejněných znění rozhodnutí ukládajícího sankce za porušení unijního práva hospodářské soutěže nebylo Komisí kvalifikováno jako prozatímní.
- 119 V tomto ohledu je nutno poznamenat, že i za předpokladu, že by se jednalo o takovou zavedenou praxi, nemohla u žalobkyň vyvolat legitimní očekávání, že Komise tuto praxi v budoucnu nezmění.
- 120 Ačkoli je dodržení zásady legitimního očekávání součástí základních zásad unijního práva, nemohou hospodářské subjekty vložit legitimní očekávání v zachování existující situace, která může být v rámci posuzovací pravomoci unijních orgánů změněna (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1982, Edeka, 245/81, Recueil, s. 2745, bod 27; viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. září 2010, Deltafina v. Komise, T-29/05, Sb. rozh. s. II-4077, bod 426 a citovaná judikatura).
- 121 V projednávaném případě vyplývá z přezkumu výše uvedeného druhého žalobního důvodu, že informace, jejichž zveřejnění je žalobkyněmi zpochybňováno, nelze vzhledem k jejich argumentaci v průběhu správního řízení a v rámci tohoto řízení považovat za informace, které jsou ze své povahy důvěrné.
- 122 Komise má nicméně široký prostor pro uvážení pokud jde o rozhodnutí, zda takové informace zveřejní či nikoli. Vzhledem k zásadám připomenutým výše v bodech 60 a 61 je totiž nutno vykládat čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v tom smyslu, že omezuje povinnost zveřejnění, kterou má Komise, pouze na uvedení zúčastněných stran a na hlavní obsah rozhodnutí, na která je odkazováno v prvním odstavci tohoto ustanovení, za účelem zjednodušení úlohy Komise informovat veřejnost o existenci a obsahu posledně uvedených, zejména s ohledem na jazyková omezení spojená s jejich zveřejněním v *Úředním věstníku Evropské unie*. Toto ustanovení naproti tomu neomezuje možnost Komise zveřejnit úplné znění nebo přinejmenším velmi podrobné znění svých rozhodnutí, považuje-li to za

účelné a dovolují-li to její prostředky, s výhradou dodržování obchodního tajemství a jiných důvěrných informací (obdobně viz rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 76).

- 123 Ačkoli tedy Komise podléhá obecné povinnosti zveřejňovat pouze nedůvěrná znění svých rozhodnutí, není k tomu, aby bylo zaručeno dodržování této povinnosti, nutné vykládat čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003 v tom smyslu, že přiznává osobám, jimž jsou určena rozhodnutí přijatá na základě článků 7 až 10, 23 a 24 uvedeného nařízení, zvláštní právo, které by jim umožňovalo bránit tomu, aby Komise v Úředním věstníku a případně na internetové stránce tohoto orgánu zveřejňovala informace, byť nedůvěrné, které nejsou hlavní pro pochopení výroku těchto rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 77). Účelem čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003 tak není omezení práva Komise záměrně zveřejnit úplnější znění rozhodnutí, než je nezbytné minimum, a zahrnout do něj rovněž informace, jejichž zveřejnění není požadováno, pokud jejich zpřístupnění není neslučitelné s ochranou profesního tajemství (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 79).
- 124 Z tohoto prostoru pro uvážení tudíž vyplývá, že v souladu s judikaturou připomenutou výše v bodě 120 nemohou žalobkyně ani za předpokladu, že byla prokázána předchozí správní praxe, na kterou odkazují, legitimně očekávat její zachování.
- 125 Tento závěr je v projednávaném případě třeba přijmout tím spíše, že zveřejnění podrobných informací o porušení unijního práva v oblasti kartelových dohod může usnadnit prokázání občanskoprávní odpovědnosti podniků odpovědných za takové porušení a tím posílit uplatňování uvedeného práva v soukromoprávní oblasti. V tomto ohledu je rovněž nutno zohlednit skutečnost, že Komise v bodě 31 oznámení o spolupráci z roku 2002 a v bodě 39 oznámení o spolupráci z roku 2006 zdůraznila, že „[p]oskytnutí ochrany nebo snížení pokut nemůže chránit podnik před občanskoprávními důsledky jeho účasti na protiprávním jednání podle článku 81 [ES]“.
- 126 Pokud jde o argument žalobkyň, podle kterého se jejich legitimní očekávání, že Komise nezveřejní informace poskytnuté dobrovolně během vyšetřování, zakládá na zpřístupnění prvního nedůvěrného znění rozhodnutí PVP v roce 2007, zohledňujícího žádosti o zachování důvěrnosti, které předložily, nemůže tento argument uspět.
- 127 Pravdou je, že Komise toto první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP, zveřejněné v roce 2007, nekvalifikovala výslovně jako prozatímní.
- 128 Je nicméně nutno připomenout, že v této době již Tribunál vykládal čl. 21 odst. 2 nařízení č. 17, který v podstatě odpovídá čl. 30 odst. 2 nařízení č. 1/2003, v tom smyslu, že účelem tohoto ustanovení není omezit volnost Komise záměrně zveřejnit úplnější znění rozhodnutí, než je nezbytné minimum, a zahrnout do něj rovněž informace, jejichž zveřejnění není požadováno, pokud jejich zpřístupnění není neslučitelné s ochranou profesního tajemství (rozsudek Bank Austria Creditanstalt v. Komise, uvedený výše v bodě 59, bod 79). V této souvislosti je nutno mít za to, že pouhá okolnost, že Komise zveřejnila první nedůvěrné znění rozhodnutí PVP v roce 2007 a nekvalifikovala toto rozhodnutí jako prozatímní, nemůže žalobkyním poskytnout přesné ujištění, že později nebude zveřejněno nové podrobnější nedůvěrné znění uvedeného rozhodnutí ve smyslu judikatury připomenuté výše v bodě 105.
- 129 Vzhledem k tomu, že žalobkyně dále neuvedly žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že Komise se konkrétně vůči nim zavázala nezveřejnit nedůvěrné znění rozhodnutí PVP obsahující více informací, než bylo zveřejněno na internetové stránce GŘ COMP v září 2007, nemohou se dovolávat toho, že jejich legitimní očekávání bylo založeno pouze na základě tohoto zveřejnění.

- ¹³⁰ Konečně je nutno zamítnout i žalobní důvody vycházející z nerespektování zásad právní jistoty, jakož i práva na řádnou správu, neboť argumentace žalobkyn na podporu těchto žalobních důvodů splývá s argumentací na podporu žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady legitimního očekávání.
- ¹³¹ Z toho vyplývá, že třetí žalobní důvod není opodstatněný, a je tudíž třeba jej zamítnout a stejně tak musí být v plném rozsahu zamítnuta žaloba.

K nákladům řízení

- ¹³² Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- ¹³³ Vzhledem k tomu, že Komise a vedlejší účastnice požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Společnosti Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB a Eka Chemicals AB ponesou náklady řízení včetně nákladů souvisejících s řízením o předběžném opatření.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. ledna 2015.

Podpisy.